

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' ἑβδομον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιακόσα
κι' ἡ φυλή μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ καὶ φράγχα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέκα φράγχα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγχα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου τριάντα
καὶ γαλήνη πολλὴ κατὰ πάντα.

Ἑπτακόσα καὶ δέκα κι' ὀκτώ,
νέος χρόνος μὲ κρῦο φρικτό.

**Ὁ φεύγων καὶ σδύνων Αἰὼν
πρὸς κόσμον λαλεῖ γενεῶν.**

Φεύγω καὶ σέρνω 'πίσω μου τοὺς ἑκατό μου χρόνους
γυμὰτους κλάψαις, αἵματα, καὶ βογγητὰ καὶ πόνους,
εἶδα νὰ πέσῃ τῶν Παππῶν
ἡ κοσμοκρατορία,
καταστροφὰς ἀνατροπῶν
κι' ἐρείπια μυρία.

Εἶδα τὸν κόσμον τὸν ζουρλό,
ποῦ δὲν τοῦ λείπει γνῶσις,
εἶδα καπνοὺς τοῦ Βατερλώ,
Ναπολεόντων πτώσεις,
εἶδα τοὺς θρόνους τοὺς χρυσοῦς
νὰ τρέμουν, ν' ἀνταρρίζωνται,
εἶδα τῆς γῆς τοὺς κολοσσοὺς
'στὸ χῶμα νὰ σωρίζωνται.

Εἶδα τῶν θνητῶν τῆς μοίρας
κι' ἐξεράθηκα 'στὰ γέλοια,
σέρνω 'πίσω μου πορφύραις,
ποῦ γινέθηκαν κουρέλια.

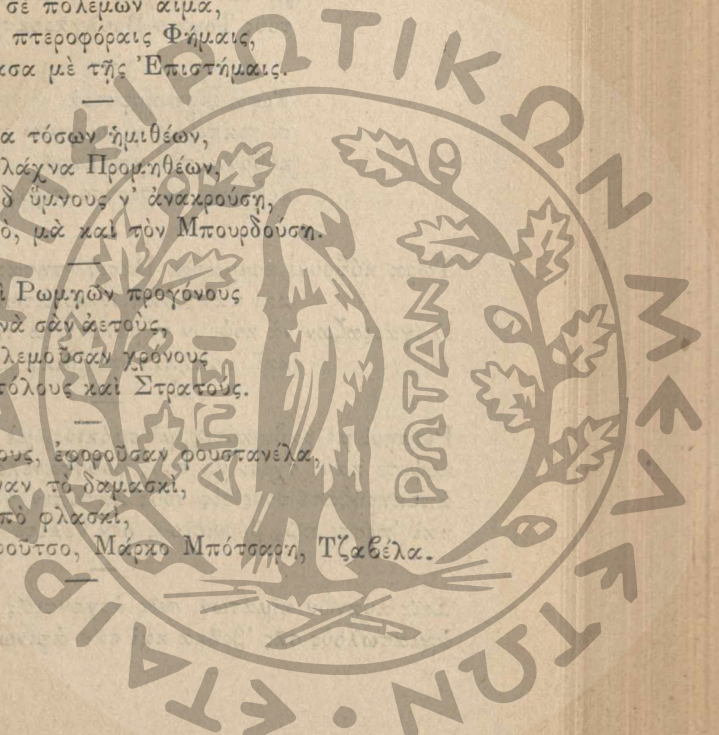
Εἶδα λάβρους κεραυνοὺς
ἀπὸ 'πάνω μου νὰ λάμπουν,
εἶδα καὶ τοὺς Γερμανοὺς
μέσα 'στὸ Παρίσι νὰ μπουκνῶν.

Τὰ 'μαλλιά μου 'τράβηξα μὲ τῆς γῆς τὸ ψέμμα,
ἔσθυσά τὴν δίψα μου σὲ πολέμων αἶμα,
χαλασμοὺς ἐσάλπιζαν πτεροφόραις Φήμαις,
σὰν τὸν Φάουστ 'γέλασα μὲ τῆς Ἐπιστήμης.

Νέους ἄθλους 'μέτρησα τόσων ἡμιθέων,
γῦπες ἐκατάφαγαν σπλάχνα Προμηθέων,
ἄκουσ' ἄρπα τοῦ Δαυὶδ ὕμνους ν' ἀνακρούσῃ,
εἶδα τὸν Βισμάρκ νεκρό, μὰ καὶ τὸν Μπουρδουση.

Εἶδα καὶ Ρωμηῶν προγόνους
'στὰ βουνὰ σὰν ἀετοὺς,
ὅπου 'πολεμοῦσαν χρόνους
δίχως Στόλους καὶ Στρατοὺς.

Ἐκῆσαν κλεφτοπολέμους, ἐπυροῦσαν φουστάνελα,
'φούκτωναν τὸ δαμασκή,
ἔπιναν ἀπὸ φλασκί,
καὶ τοὺς ἔλεγαν Ἀνδρούτσο, Μάρκο Μπότσαρη, Τζαβέλα.

Ἀπ' αὐτοὺς ἀπαλλαγέντας» δὲν ἐλέγετο κανεῖς,
μήτε Μπόρσαις ἦσαν τότε, μήτε κἄν ὁμογενεῖς,
μήτε Φραγκολεβαντῖνοι, μήτε μέγαρχα μὲ τζόγους,
μόνον φρόνημα γενναῖον,
σὺν νὰ λέμε μ' ἄλλους λόγους
προστυχία καὶ τῶν γονέων.

Κι' ἐγὼ μέσα 'στοὺς πολέμους καὶ 'στὸ βόγγο καὶ τοὺς πό-
ἐλεγα πρὸς τοὺς προγόνους: [νους
«Ἄν εἰξεύρατε τί κράτος μὴ φορὰ θὰ κάνετε,
δὲν θὰ 'θέλατε ποτέ σας τὸν καιρὸ νὰ χάνετε
μὲ σπαθιὰ καὶ μὲ τουφέκια,
δίχως πῆταις καὶ τσουρέκια.

«Τί τοῦ κάκου πολεμάτε μὲς 'στῆς λαύραις καὶ 'στὰ χιό-
θελθουν 'μέραις, θελθουν χρόνια, [νια;
ποῦ θ' ἀκούνε τὸνομά σας καὶ θὰ νοιώθουν ἀναγούλα...
δὸς τοῦ 'λευθεριαῖς θὰ τῶνε, κι' ἡ ψυχὴ των θάβει δούλα».

Μὰ δὲν μ' ἄκουσαν ἐκεῖνοι
κι' ἔκαναν αὐτὸ τὸ κράτος,
ποῦναι φλογερὸ καμίνι
καὶ τοῦ Μωυσεῶς βάτος.

Εἶδα καὶ τοὺς ἀπογόνους μὲ τὰ Φράγκικα τὰ ρούχα
'στοὺς παλῆους φουστανελάδες νὰ φωνάζουν γιούχα γιούχα,
καὶ νὰ δείχνουν τὴν γροθιά των
'μπρὸς σὲ Τούρκους καὶ Βουλγάρους,
ν' ἀκονοῦν καὶ τὰ σπαθιὰ των
γιὰ νὰ σφάζουνε βαρβάρους.

Καὶ τοὺς ἄκουσα γελῶν μέσα 'στῶν σφαιρῶν τὸν ἦχον
μὲ τοὺς ἱσκιούς νὰ 'μιλοῦν τῶν προγόνων τῶν προστύχων,
καὶ τοὺς εἶδα 'μπρὸς 'στὸ φέσι μὲ κατεβασμέν' αὐτιά
νὰ πετοῦνε καὶ τὸ πένα, νὰ πετοῦνε καὶ τὸ πάλια,
καὶ 'στοὺς ἱσκιούς τῶν προγόνων νὰ μὴ ρίχνουνε ματιὰ,
μὰ νὰ βλέπουν τοὺς 'δικούς των, ὅπου φεύγανε πηλάλα.

Ἐξεράθηκα 'στὰ γέλοια
μὲ τοὺς νέους ἀπογόνους,
μὲ τῶν Φράγκων τὰ κοπέλια,
τοὺς Τουρκο-Βουλγαροκτόνους.

Τώρα ξίφη κοφτερά
σὲ τραπέζια γύρω γύρω
κόβουνε τὸν μπακαρῶ,
κόβουνε τὸ τέρτσο-τίρο.

Τώρα κόβουνε κομμάτια Βασιλόπητας καὶ κούρκων
καὶ παντοδαπῶν κρεάτων...
ἐλογιάζαν νὰ κόψουν τὰ μελέτητα τῶν Τούρκων
καὶ 'κοπήκαν τὰ 'δικὰ των.

Ρωμηοὶ μὲ ραδιγκότες, μὲ σμόκινς, μὲ βελάδες,
κόψετε κάθε σχῆσι μὲ τοὺς φουστανελάδες,
ἀποκηρύξατέ τους εἰς τοὺς κατόπιν χρόνους
καὶ 'πέστε πῶς βουνίσσιους δὲν θέλετε προγόνους.

Σεῖς κυανῶν αἰμάτων, σεῖς ἀρχοντεῖς καθρέφταις,
ἀρματωλοὺς σὰς 'βρῆκα καὶ σὰς ἀφίνω κλέφταις,

τέτοιους σὰς παραδίδω 'στὸν Εἰκοστὸν Αἰῶνα
ν' ἀγωνισθῇτε κι' ἄλλον ποδαρικόν ἀγῶνα.

Ἐκατὸ διαβῆκαν χρόνοι, ποῦ κι' ὁ Σολωμὸς 'γεννῆθη,
κι' ἀνδριάς 'στὸν τροβαδούρον ἕως τώρα δὲν ἐστήθη,
κι' ἐγινε κι' ἐπιτροπὴ
ἀνδριάντα νὰ τοῦ κάνη,
καὶ τὰ πρέποντα νὰ 'πῇ,
μὰ θαρρῶ πῶς λόγια χάνει.

Ποιὸς ἐξυπνος Φραγκο-Ρωμηὸς, ποιὸς λέων τοῦ συρμού
κι' ἕνα λεπτὸ γι' ἀγάλλματα θὰ δώσῃ Σολωμοῦ;
ἐδῶ δὲν ἔστησαν σ' αὐτοὺς ἐν' ἀνδριάντ' ἀκόμα,
ποῦ τῶνε σολωμοὺς κουτιῶν μὲ πηχυαῖον στόμα,
καὶ τώρα γιὰ τὸν Σολωμὸ
θάχετε πικρά καὶ καυμό;

Τί περισσότερον ζητεῖ κι' αὐτὸς ὁ μακαρίτης;
ἡ μουσικὴ τὸν «Ἐθνικόν» ὅποτε ἀνακρούη,
μὲ σέβας δὲν σηκώνεται κάθε Ρωμηὸς πολίτης,
δὲν βγάζει τὸ καπέλο του κι' ὀρθὸς δὲν τὸν ἀκούει;
Τέτοια τιμὴ πραγματικῶς τρεῖς ἀνδριάντας κάνει,
Θεὸς 'σχωρέστον, βρὲ παιδιὰ, μόνον αὐτὴ τοῦ φθάνει.

Εἶναι κανεῖς νὰ μὴ γελᾷ;... 'στὸν Εἰκοστὸν Αἰῶνα
λεπτὰ νὰ θέλουν καὶ γι' αὐτοὺς, ποῦψαλαν τὸν Ἀγῶνα.
Πιστεύω κι' οἱ Ζακυνθῖνοι πῶς θέλουν ν' ἀστεῖνουνται,
ἀλλ' ἂν δὲν εἶναι χωρατὰ κι' ἂν ὄντως σοβαρεύωνται,
τότε τὸν ἀνδριάντα του νὰ τοῦ τὸν κάνουν μόνον
καθὸ συμπατριώτου...
ἐδῶ κανέναν σήμερα πεντάρα δὲν πληρώνει
μήτε γιὰ τὸν 'δικό του.

Μὲς 'στὴν ἄβυσσον πετῶ,
χαίρετε, σὰς χαίρετῶ,
τώρα 'στὰ γεράματά μου σὰς ἐδόξασα πολὺ,
χαῖρε, νικητῶν λεφθοῦσι,
μὰ πρὶν φύγω καὶ τοῦ μπέστηα τροβαδούρου Φασουλῆ
φτύνω τὸ τραγίσιο μουσι.

Σὰς εὐρῆκα δίχως Στέμμα, σὰς ἀφίνω μὲ Κορῶνα...
ἐξεπροβάλλετε μὲ φούσκαις 'μπρὸς 'στὸν Εἰκοστὸν Αἰῶνα.

Ὁ Φασουλῆς τὰ Κάλαντα τὰ λέει δίχως τάλαντα.

Νὰ σὰς τὰ 'ποῦμε;... 'πέστε τα... λοιπὸν καλημερούδια,
κι' ὁ Ἀη-Βασίλης ἔρχεται κι' ἀρχίζουν τὰ τραγοῦδια.
Ἀρχιμηνιαῖς, ἀρχιχρονιαῖς, κι' ἀρχαῖς Αἰῶνος νέου,
τὸ στόμα νὰ χορτάσωμε τοῦ καθενὸς ὀρνέου,
νὰ φᾶμε Βασιλόπηταις, πουλερικὰ καὶ διάνους,
σπαλέταις νὰ γυρέψωμε, προβιάσμοις, στεφάνους.

Κάθ' αἰῶνας ὅπου φθάνει
χρόνους ἕκατὸ μᾶς κάνει,
κάθε χρόνος ὅπου τρέχει
μὴδ' ντουζίνα μῆνες ἔχει,
κάθε νέος μῆνας πάντα
ἔχ' ἡμέραις ὡς τριάντα,
μὰ τυχαίνει ποῦ καὶ ποῦ νάχη καὶ τριανταμία,
καὶ 'στὸ τέλος τοῦ μηνὸς ὅλοι τρέχουν 'στὸν Ταμί.

Εἶναι κάμποσοι παυμένοι μὲς 'στοῦ κόσμου τὸν κλαυθμῶνα,
ποῦ μονάχα μιὰν ἡμέρα τὴν μετροῦνε σὺν αἰῶνα,
εἶναι καὶ διορισμένοι 'στοῦ καχπι-ντουνιᾶ τῆ σφαῖρα,
ποῦ μποροῦνε τὸν αἰῶνα νὰ τὸν ἔχουν σὺν μιὰ 'μέρα.

Νὰ σὰς τὸν 'ποῦμε;... 'πέστε τον...
χαρὰ 'στ' ἀρχοντικό μας,
τὸν γάϊδαρό σας δέστε τον
κοντὰ 'στὸ Κεντρικὸ μας.

Σήμερα χαίρει καὶ γελᾷ κι' ὁ Κῆπος τοῦ Κλαυθμῶνος,
νέος Αἰὼν, μωρὲ παιδιὰ, κι' ἀντάμα νέος χρόνος,
κι' οἱ δῶ σουπιαῖς 'φορτώθηκαν γιὰ νὰ μᾶς μουντζουρ-
[σουν,
κι' οἱ δῶ βαστοῦνε φάσκελα γιὰ νὰ μᾶς φασκελώσουν.

Αἰὼν μεγάλε κι' εἰκοστὲ, καὶ σὺ, καινούριε χρόνε,
μουντζουρῶνε, φασκέλωνε, φθάν' ἡ κοιλιάς νὰ τῶνε.
Καὶ σεῖς οἱ δῶ θὰ φύγετε, κι' ἐμεῖς μὲ συγκινήσεις
ἀκόμη θὰ παρλάρωμε γιὰ τὰς μεταρρυθμίσεις.

Ἀη-Βασίλης ἔρχεται... χαρῆτε σεῖς τὰ πλῆθη,
κι' ὁ Δήμαρχος, καλῶς ποιῶν, ἐσχάτως συνεβλήθη
νὰ γίνουν οὐρητήρια κι' ἀπόπατοι καμπόσοι,
κι' εἶται τὸ μέγα ζήτημα τῆς βρώμας νὰ τελειώσῃ.

Ἀη-Βασίλης ἔρχεται, κι' ἡ πῆτα μὲς 'στὴ μέση,
νέος Αἰὼν, νέα χρονιὰ, κι' ὁ Κόντες δὲν θὰ πέσῃ.
Φαρμάκια λησμονήσετε καὶ χρόνους ἐπαράτους,
κι' ἐκφράσετε 'στὸν Δήμαρχον θερμὰ συγχαρητήρια,
γιατὶ θαρρῶ πῶς ἐξ αὐτῆς τῆς δράσεως τοῦ κράτους
θὰ μείνουν μόνον κέρδος μας καμπόσ' ἀφορευτήρια.

Ἀη-Βασίλης ἔρχεται... χρόνια πολλὰ, καὶ τώρα
ἔλατε μὲ τὰ τέσσερα νὰ πάρετε τὰ δῶρα.

Μπονιμάδες μας κι' εὐχαῖς, ὅπου πέφτουν σὺν βροχαῖς.

Εἰς τὸν Κόντη μὴ μύτη, ποῦ νὰ στέκεται 'ψηλὰ,
νὰ τὴν βλέπουν ἄλλαις αὐταῖς καὶ νὰ πέφτουν χαμηλά.

Ἐστὸν Ρωμῶνα τὸν Μινίστρο
δυνατὸ γιὰ νόταις αἶστρο.

Ἐστὸν Βουδούρη Ταξιδάρχα 'μπρὸς καὶ 'πίσω καὶ 'στὰ πλά-
[για,
καὶ 'στὸν Στᾶν τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς τὴν κουκουβάγια.

Ἐστὸν Καράπαυλο βουρτσάγια γιὰ τὴν κάθε του μπαρμπέτα
καὶ 'στὸν Τσαμαδό τῶν ὀπλῶν τῆς εἰρήνης τὴν τρουμπέτα.

Ἐστὸν Σιμόπουλο μαντζοῦνι, καὶ σταυροῦς ἑστὸν Καρατσόλη,
τὸν χρυσοῦ γραμματικὸ τοῦ, ποῦ σὲ τοῦτον τρέχουν ὅλοι.

Δρὸ πυρσοῦς ἑστὸν Κορδονίδη, τῆς φωτιᾶς τὸ παλληκάρι,
ν' ἀνταποκριθῇ μ' ἐκείνους, ὅπου κάθονται ἑστὸν Ἀρη.

Ἐστὸν γενναῖον Λεωνίδα
Σπαρτιατικὴν ἀσπίδα,
νὰ τὴν δείχνῃ καὶ νὰ λέγῃ ἑστὸς ἑδικούς τοῦ Βουλευτᾶς
τὸ καὶν τᾶς καὶν ἐπὶ τᾶς.

Λίγο λάδι τῆς μουρούνας ἑστὸν ἰσχνὸ τὸν Καραπάνο
καὶ ἡψηλότερος νὰ γίνῃ νὰ πατήσῃ κάθε νάνο.

Ἐστὸν Ζαήμη, ποῦ τὸν λέγουν Ἀρποκράτην τῆς σιγῆς,
πάντοτ' εὐσημα νὰ πέρνῃ σὺφρονος διαγωγῆς.

Μιὰ ρεπούμπλικα ἑστὸν Ράλλη, θάρρος, σθένος, καὶ λοιπά,
καὶ κουράγιό ἑστὸν Μπουφίδη τὴν κουδοῦνα νὰ κτυπᾷ.

Εἰς τὸν Νίκο τὸν Λεβίδη
μία γλῶσσα σὰν ψαλλίδι
νὰ τοὺς πιάνη ριπιτίδι.

Ἐστὸν Φωκίωνα τὸν Νέγρη, ποῦχει γινῶσι καὶ ἐξυπνάδα,
καρκαμέλαις τῆς ἀλτέας γιὰ τὴν τόση τοῦ βραχνάδα.

Εἰς τὸν Ζάππα νὰ γυρίσῃ σὰν καὶ πρῶτα ἑστὸ Δοβλέτι,
καὶ ἑστὸν Υπουργεῖο ἑστὸν Καρτάλη νὰ μᾶς κἀν καὶ ρουσφέτι.

Ἐστὸν Σταυρόπουλο ν' ἀνάβῃ μέσα ἑστὴ Βουλὴ γιαγκίνοι,
ποῦ νὰ τρέχουν πυροσβέστεις καὶ μὲ τρούμπαις νὰ μὴ σβύνῃ.

Χίλιας τρεῖς ἐπερωτήσεις τοῦ κυρίου Μπακοπούλου
ἕως ὅτου ν' ἀποκτήσῃ καὶ τὸν τίτλον τοῦ Συμβούλου.

Ἐστὼν Παζὼν τὸν Βελλανίτη, ποῦ μιλεῖ πολὺ σωστά,
τοῦ παπποῦ τοῦ Κορδονίδη νάχῃ πάντα τὰ πιστά.

Ἐστὸν σφριγῶντα τὸν Δραγούμη, ποῦ τὸν λένε Στεφανῆ,
ὅσο πέρνει ρητορεία, πρὸ παντός ὑπομονή.

Ἐστὸν Σκουζὲ καρκαμελίτσαις πρὸς τοὺς φίλους νὰ μοιράζῃ
νὰ τῆς τρῶν γιὰ πασσατέμπο σὰν τοὺς τρῶν τὸ μαράζι.

Ἐστὸν Ἀντώνη Μομφεράτο μία σκούφια γιὰ τὸ σπῆτι,
καὶ ψαλλίδια γιὰ τὰ νύχια τοῦ κυρίου Φλογαίτη.

Δύναμι ἑστὸν Τσαμαγκίδη καὶ βασταζο δυνατὸ
σὰν δὲν ἔχουν ἀπαρτία νὰ τὸν τρέχῃ σηκωτό.

Εἰς τὸν Ρέπουλη τὸν φίλο, πρῶτον μέσα ἑστὸς γραφιάδες,
νὰ δοξάζῃ τὸ Κρανίδι καὶ ὅλους τοὺς καλαμαράδες.

Τοῦ Σιφνίου Προβελεγγίου τῆς Βουλῆς νὰ φασκελώσῃ
καὶ ἀγκαλιάζοντας τῆς Μούσαις τὸν Φωκά τοῦ νὰ τελεωσῇ.

Ἐστὸν λεβέντι Τσιριμῶκο νὰ τοῦ φύγουν τὰ σεκλετὰ
καὶ νὰ βγάλῃ δίχως κύρος πολυφύλλητα χοτζέτια.

Εὐγε ἑστὸν Κυριαζή, ποῦ τοὺς ἔστρωσε πετσέτα,
καὶ τοὺς τᾶπε νέτα σκέτα.

Εἰς τὸν Βοῦρτσο μάνι μάνι νάμπη μέσα ἑστὸ βαπύρι
νάλθῃ γιὰ τὴν ἀπαρτία μέσ' ἀπὸ τὸ Ἐηροχῶρι.

Ἐστὸν Μπασιᾶ καὶ Καλαμπάκα νὰ μὴ χάνουν τὸν καιρὸν
καὶ νὰ σπεύσουν μὲ τὸ πρῶτον γιὰ νὰ δώσουν τὸ παρὼν.

Ἐστὸν σοφὸ τὸν Εὐταξία συναξάρι καὶ ὀκτωῆχι,
καὶ ἂν ὁ Στάης ὑπουργεῖ, μὰ θ' ἀλλάξῃ πάλ' ἡ τύχη.

Εἰς τὸν Ζέγγελη μιὰ κοῦκλα καὶ νὰ μὴν ἀνησυχῇ,
καὶ ἑστὸν Κώστα τὸν Πλατούτσα τοῦ νωνοῦ τοῦ τὴν εὐχή.

Ἐστὸν Ἀλέκκο Κασσαθέτη δύο διδυμα παιδιὰ
καὶ ὅσοι πιάνονται μαζί του νὰ μὴ βγάξουν τσιμουδιά.

Εἰς τὸν Κώστα τὸν Τοπάλη νὰ κουφέτα καὶ ἑλεῦ,
νάσαι πάντα σεβνταλῆς,
καὶ ἂν ὡς Πρόεδρος Βουλῆς
δεκατρεῖς ἐπῆρε ψήφους, οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ.

Ἐστὸν Γκριζώτη τῆς Χαλκίδος μιὰ χρυσὴ φουστανελάρα
καὶ μιὰ φέσα νὰ τοῦ λένε «τέζα τοῦρλα τὴ φεσάρα.»

Δρὸ ραβδίκα ἑστὸν Ἀλεξάκη σ' ὅλους νὰ τραβᾷ σπαλιέτα
ὅμως τόπος δὲν μοῦ μένει γιὰ νὰ δώσω καὶ ἄλλα δῶρα.

Ἡ Δόξα πρὸ τοῦ τάφου τοῦ Γύζη τοῦ ζωγράφου.

Ἡ Δόξα ποῦ ζωγράφησε σὲ χρόνια ντροπιασμένα
ζωντάνεψε σὰν κύτταξε τὰ μάτια τοῦ σθυσμένου,
καὶ τὰ μαλλιά τῆς λύνοντας πίσω καὶ ἔμπρὸς τὰ ῥίγη
καὶ μὲ πικρὸ χαμόγελο τὸν τάφο τοῦ μᾶς δείχνει.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τῆς ὑπὲρ τῶν Ἐργατίδων λαμπροτάτης ἀγορᾶς
μνημονεύομεν ἑστὸ φύλλον τοῦ «Ρωμηοῦ» μετὰ χαρᾶς
Κοῖμα κοῖμα ποῦ δὲν πῆγε νὰ τὴν δῇ καὶ ὁ Φασουλῆς
ὠραιότης τὴν ἐκόμεναι, χάρις, τάξις ἐντελής,
καὶ ἡ κυρία τοῦ Ζηλατάνου μέσῳ πάντων καὶ πασῶν
εἰς φιλανθρωπίας πλοῦτον διεκρίθη περισσόν.

Τὸ Λαῦδρο τὸ περίφημο, τὸ κόσμωξάκαυστό,
πρὸς ὅλους σὰς θεριμύτατα τὸ ξάνασυστῶ.
Αὐτὸς ὁ Κανελλόπουλος μὲ τούτα ποῦ μᾶς κάνει
ἀρσενικούς καὶ θηλυκούς καὶ ἐφέτος θὰ τραλλάνῃ.
Ἐπῆγε καὶ ἑστὴν Ἐλθεσι, καὶ μέσ' ἀπ' τὸ Παρίσι
ὅλου τοῦ κόσμου τοὺς συρμούς μᾶς ἔχει κουβαλήσει,
τοῦ δωδεκάδιπλος «Ρωμηὸς» θάρρῳ πῶς δὲν ἀρκεῖ
νὰ γράψῃ πόσα πράγματα λαμπροκοποῦν ἐκεῖ.
Τί δῶρα τῆς Πρωτοχρονιάς κατωτέρα καὶ ἀνώτερα,
δὲν βρίσκονται καλλίτερα, δὲν βρίσκονται φηγιότερα.